

Reformer, saa kommer Bruddet, saa kommer den Udvikling, som fører til Forsatningsbrud. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem er fortrolig med Tanken om et Mellemparti, om et Samarbejde mellem Højre og Venstre, kan han ikke være saa strækkelig forarget over, at der til Gennemførelse af Reformer finder et Samarbejde Sted mellem Højre og Venstre. — Endnu kun dette. Jeg vil minde ærede Medlemmer om, at dersom vi i 1887—1888 havde haft Spørgsmaalet saaledes foreliggende for os: Ville I være med til en Ordning, der uden at godkende de provisoriske Foranstaltninger tilvejebringer en af Regeringen og Rigsdagen vedtagen Ordning, hvorved vi i Praksis komme uden for alle provisoriske Foranstaltninger og Konflikter og derefter Kamppolitikens Fjere forsvinde? — jeg er overbevist om, at man saa den Gang vilde have sagt: Ja naturligvis ville vi hellere end gerne række Haand til en saadan Afgørelse, og først og sidst er jeg sikker paa, at det ærede Medlem fra Bejle (Falkenstjerne) vilde have rakt Haand dertil. (Falkenstjerne: Ja!) Det ærede Medlem siger Ja. Nu vel, det er det, der er sket, og det er sket saaledes, som man i 1888 ikke havde turdet vente eller tro, at det kunde ske. Jeg beder derfor ærede Medlemmer om at tænke sig lidt om; der er vistnok en hel Del Skævhed i det Syn og i den Betragtning, hvorpaa Agitationen over for Afgørelsen af 1ste April hviler. — Maa jeg føje et Par Bemærkninger til med Hensyn til de militære Budgetter. Jeg har hørt, at der her er nogen Misforstaaelse eller jeg kan maaste sige en saadan mindre Forstaaelse af den virkelige Sammenhæng, at det er fornødent at komme ind derpaa. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det ærede Medlem for Ringtøbing (S. C. Christensen) som et Tegn paa, at der var intet nyt sket, omtalte, at vi ogsaa med Hensyn til de militære Udgifter vare ganske i det gamle Spor, idet der paa Finanslovsforslagets § 26 eller paa § 27, som den nu hedder, er forlangt omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. mere til ekstraordinære militære Foranstaltninger, end der er bevilget for indværende Finansaar. Jeg synes dog, at det ærede Medlem er noget ubillig der, thi vil han foretage en Sammenligning, saa maa han sammenligne det nu foreliggende Finanslovsforslag med Finanslovsforslaget i Fjor og vente med at fortsætte Sammenligningen, til han kan sammenligne den endelige Finansloov i Nar med den i Fjor vedtagne Finansloov. Det er dog et billigt Krav. Men det ærede Medlem sammenligner Lovforslaget, som det nu foreligger, med den i Fjor vedtagne Lov.

Nej, vil det ærede Medlem nu stille sig paa Lovforslagernes Stade og sammenligne, hvad der blev forlangt i Fjor, med, hvad der bliver forlangt i Nar, saa vil han se, at i Fjor blev der forlangt $2\frac{1}{4}$ Mill., og i Nar forlanges der $1\frac{3}{4}$ Mill., altsaa $\frac{1}{2}$ Mill. mindre; men for Resten maa jeg bede det ærede Medlem om at vente med at sammenligne Loven i Fjor med Loven i Nar, indtil denne kommer. Jeg har dernæst hørt Udtalelser, og det fra forskellige Medlemmer, om, at de havde haft en stor Skuffelse, idet de havde haft Grund til at vente, at den Besparelse, der ved Hørloven var stillet i Udstat, ogsaa havde fundet sit Udtryk paa Hørbudgettet, som det er forelagt. Jeg vil sige de ærede Medlemmer, at det havde de ingen Grund til at vente, dersom de overhovedet vide, hvad der blev sagt derom i Foraaret. Jeg søgte den Gang saa tydeligt at gøre Rede for, hvorledes Sammenhængen er i den Henseende, at naar de ville slaa op i min Rede-gørelse i Fjor, saa ville de saa Rede derfor indtil de yderste Detailler, som vare beregnede paa de forskellige Punkter. Sammenhængen er den — og jeg vil gentage den, thi jeg antager, at det er den bedste Maade, hvorpaa den kan blive bekendt i videre Kredse; for de aller fleste Rigsdagsmænd er den vistnok bekendt, om de end ikke ere fortrolige dermed — Sammenhængen er den, at vi i lange Tider lige fra 1867 have regnet med en Rekrutstyrke til Fodfolket paa 4,800 Mand. Dette Tal har staaet uforandret i Aarenes Løb, saa at der endnu for forrige Finansaar blev regnet med den samme Styrke, 4,800 Mand, medens den virkelige Styrke i Aarenes Løb er vokset op til, hvad den nu er, nemlig 7,200. Deraf har det vist sig at være Følgen, at der maatte komme paa Regnskabet en ganske betydelig Overskudsbetalelse, der, som det ogsaa vil ses, i de sidste Nar er løbet op til 600,000 Kroner, som jeg sagde forleden. Saaledes var Forholdet. Nu vedtoges der i Foraaret en Hørlov, der sagde, at vi vilde blive staaende ved de paa Budgettet bestemte Grænser for Indkaldelse til Fodfolket med en lille Værdning af Hensyn til Bornholm. Det vilde vi blive staaende ved, saaledes altsaa, at Hørbudgettet forbliver uforandret, men med den Virkning, at Regnskabet herefter kommer til at stemme med Budgettet. Dette er saa let overskueligt, at alle maatte kunne saa fat paa, hvordan Sammenhængen er. Derfor siger jeg, at ærede Medlemmer havde ingen som helst Grund, dersom de overhovedet havde sat sig ind i, hvad der skete i Foraaret, til at tro, at denne Besparelse skulde komme paa Budgettet, thi det var udtrykkelig tilkendegivet,